

Soliloquis d'un tècnic. Urgències

David Bea i Grafià
Tècnic SVB

CORRESPONDÈNCIA

Nom de l'autor: David Bea i Grafià
mail: david.bea.grafia@gmail.com

Lloc de treball: Falk VI Servicios sanitarios

Data recepció: 1.12.2015

Data acceptació: 5.12.2015

Forma de citació: Bea D. *Soliloquis d'un tècnic. Urgències*. ReMUE.c@t 2015;2(2):18-19

Available at http://www.remue.cat/view_document.php?tpd=2&i=5050

Rebo l'encàrrec dels meus companys i companyes de SoCMUE de participar en el debat per al congrés. Per donar-li més suc haig de defensar la posició més difícil i està clar, un "no" no serveix.

Surto amb l'encàrrec de defensar que el tècnic no hauria de fer un trànsfert reglat... Glups, començo a pensar com puc defensar aquesta posició, que, a més, no comparteixo.

Trobo, després de donar-li moltes voltes, cap a on vull portar la meva ponència.

Si bé no acabaré defensant el que m'han demanat, purgaré pagant algun cafè... Reivindicaré la sensació de frustració que poden tenir alguns tècnics davant dels professionals que reben el seu trànsfert i que degut a això, es puguin plantejar si realment aporta alguna cosa el seu paper en el trànsfert.

Pujo a l'escenari, l'auditori ple, reconec aquells petits nervis que neixen dins la panxa, pugen fins el coll i manipulen puntualment les pulsacions accelerant-les.

Em donen pas, el micròfon, el comandament i el powerpoint, les primeres fileres et miren... i el tic tac comença a sonar.

Em decideixo i començo la meva ponència... *Gràcies per ser aquí i per escoltar el que vinc a explicar-vos*, reconec que com diu l'Emilio Duró, el formigueig comença a passar si penses que la gent de l'auditori no t'escolta.

Espero sortir-me'n defensant la postura que m'han demanat. Tot i sabent que no ho estic fent, necessito adaptar el que em van demanar, al que jo sento.

Abans de començar dir-vos que parlaré de les meves sensacions quan arribo i haig de fer el trànsfert en alguns dels centres sanitaris que anem: CAPs, CUAPs o hospitals.

I el tic tac es va fondre, i tot allò que vaig repetir sol davant del meu iPad, va anar sorgint...

Què és el que ens interessa? Cal fer un traspàs d'informació, la que jo he rebut (per part de la persona que trasllado, familiars, persones que estaven en el lloc, si és una derivació de la persona que m'ha atès), la que he vist, (el lloc on el trobo, com està el vehicle on anava, de quants metres ha caigut, com estava) ... i la que he valorat.

Per tant, informació hi ha... cal, entenc jo, un diàleg, parlem? com diria la "La Caixa". Però, per que hi hagi diàleg, és necessari una persona que comuniqui i una que escolti. Però no qualsevol escolta, si no una escolta activa... I és aquí on a vegades hom té la sensació d'estar fent un soliloqui.

Podem analitzar totes les fases de com s'estructura la comunicació, segur que tots el coneixem. El codi el coneixem, l'entorn es difícil, hi ha moltes barreres, l'estrès, el lloc, les persones que estan al voltant...

Com em van dir una vegada: *"David, el responsable de la comunicació sempre és l'emissor..."*

Res, David accepta que no ho fas del tot bé.

I hom ja entén que tots estem sotmesos a una

sobrecàrrega de feina, estrès... Però quan arribes tens sensacions tan rares...

Per mi que els colors l'uniforme no ajuden a que se'ns vegi: *bon dia.... res, bon dia de nou...* silenci, i no es fixen en tu fins que no acaben una feina urgent que els te sotmesos en un neguit que no els permet ni mirar-te. De cop, finalment algú sorprèn per trobar-te plantat allà davant, et regala un "*estamos colapsados*", o d'altres "*¿no hay más hospitales?*", "*venga, ¿que me traes?*", "*¿os habeis puesto todos de acuerdo?*"...

Esborres i comences amb el teu missatge, el trànsfert.... I quan el comences... imagines els trànsferts idíl·lics de les series d'hospitals, però es que... o ni et miren, o miren al paper, o van directament al pacient, o posen la mateixa cara que posa la meva filla quan li explico un problema de mates, *que si que faig com si t'escoltés, però que em recordo més del que li ha dit Patricio al Bob esponja, en els dibuixos que he mirat aquest matí quan esmorzava.*

Acabes, i li tornen a fer les mateixes preguntes a la persona que jo li acabo d'explicar, al·lèrgies, malalties... Em reafirmo en el teorema del Bob esponja, només em mirava...

Mires al company i li dius: "*però no li acabo de dir que no té febre? I que ha vomitat? Si li acabo de*

dir que és al·lèrgic a..."

El pacient amb cara de dir: "*pero si esto se lo he explicado...*"

I el trànsfert finit queda.... I hom es queda amb la sensació de que si s'hagués limitat a donar el paper, somriure i esperar al veredict, el resultat hauria estat el mateix. I pot arribar a la sensació que sense el seu trànsfert la informació que s'ha pres en el moment de la recepció de la persona malalta hauria estat el mateixa.

De totes maneres com va dir Noam Chomsky ...

Si assumeixes que no hi ha esperança, garanteixes que no hi haurà.

Si assumeixes que hi ha un instint cap a la llibertat, que hi ha una oportunitat per a canviar les coses, aleshores hi haurà una opció en la que puguis contribuir a fer un món millor. Aquesta és la teva alternativa.

I així vaig finalitzar la meva ponència...reconec que encara dec algun cafè.

Moltes gràcies